

LISE & LOTTE
En de geest van de rusteloze Indiaan
(in de duistere grotten van Aruba)

René van Nie

Tweede druk

Copyright René van Nie 2016

Op de Amsterdamse grachten kon nog niet worden geschaatst ook al was de strenge winter hard bezig de dunne korst bevroren water in dikker ijs om te zetten. Ook de sneeuw liet het nog afweten. Zo lag de stad er grijs en troosteloos bij.

‘Het duurt nog wel even, meiden. De schaatsen kunnen voorlopig niet uit het vet. En het zou me verbazen als de grachten helemaal dicht vriezen. Dat is al jaren niet meer gebeurd.’

‘Ai pappa, straks is er kerstvakantie en dan lukt het wéér niet. Hoeveel jaar moeten we nou nog wachten?’ Lise was teleurgesteld maar vooral boos. Ze pakte een zware steen die tussen de geparkeerde auto’s aan de wallenkant lag en gooide die in de gracht. De steen kwam met een doffe klap op het ijs terecht, bleef even liggen en zonk toe naar beneden.

‘Tut, nou duurt het nog langer,’ riep Lotte.

‘So what, vakantie naar de knoppen en weer liedjes zingen onder de kerstboom. Boring, dat is wat het is en ik wil nou wel eens wat anders kind.’ Lise, duidelijk feller dan haar zus Lotte, schudde nu zó hard met haar hoofd dat haar lange blonde vlecht onder haar pet vandaan schoot.

‘Wat wil je dan anders, wat bedoel je met anders?’ riep Lotte. ‘Er is niks anders.’

‘Precies ja, elk jaar hetzelfde. Straks ben ik een ouwe vrijster en wat heb ik dan mee gemaakt in december? Twee ouwe mannen in het rood met witte baard, de sint en Kerstman. Joepie, wat een geluk, mijn hart slaat op hol van al die opwinding.’ Lise haalde geërgerd haar schouders op en stopte haar vlecht weer onder haar pet. ‘Shit’, kouwe klauwen en “No December to remember”.

‘Je vergeet de cadeaus.’ Lotte werd nu ook kwaad. ‘Je bent een ondankbare tante met je steenkool Engels.’

‘Zou je willen ja, omdat je zelf geen woord over de grens spreekt. Nee, ik hoef geen cadeaus, ik wil schaatsen op de grachten, zwieren en pirouettes draaien in dwarrelende witte sneeuwvlokken.

‘Je bedoelt pierewaaien met jongens,’ pareerde Lotte

‘Helemaal niet. Jij ja. Jij knijpt de kat in het donker viespeuk met je BH die je twee maten te groot van mamma hebt omgedaan. Gelukkig lijk ik in niets op jou, ook al ben je mijn tweelingzus.’

Lotte lachte schamper. ‘Nee, gelukkig niet, want dan had je borsten van jezelf.’

‘Ach kind, hangtieten zoals jij dan, de hemel bespaar me. Als je dertig bent hangen ze op je knieën.’

‘Trut’ riep Lotte boos.

‘Artiest,’

‘Drama-queen.’

‘Vieroog.’
‘Schele.’
‘Zweetvoet.’
‘Grootoor.’
‘Platvoet.’
‘Bimbo.’
‘Blafaap.’
‘Sul.’
‘Mafketel.’
‘Gratenpakhuis.’
‘Keutelkop.’
‘Mafkees.’
‘Oelewapper.’
‘Pleerol.’
‘Snollekont.’
‘Curry kop.’
‘Slettebek.’
‘Slettekop.’
‘Tepelslet.’

‘Stop, tijd voor bezinning.’ Vader schudde zijn hoofd. Hij had het al zo vaak mee gemaakt. Zijn kwebbelende en kibbelende dochters. Altijd ruzie maar als het er op aan kwam konden ze geen minuut zonder elkaar. Eigenlijk wilde hij wel lachen om de onzin die ze uitkraamden. Maar hij hield zich in en besloot tot een soort van verzoening.

‘Nou jongens, rustig maar. Jullie hebben elkaar nu wel weer genoeg uit gemaakt voor van alles en nog wat. Gelukkig zijn we niet allemaal hetzelfde. Dat zou een dooie boel worden. Maar toen ik dertien was keek ik wèl nog uit naar het kerstfeest. Gezellig met de hele familie bij elkaar, kolen op het vuur en dan....’

‘Jajaja, vrede op aarde en zo, die tijd is voorbij pa.’ Lise keek nog een keer naar de dunne ijslaag op het water en draaide zich om. ‘Warme chocolade paps?’ Haar stem klonk opeens anders. Een beetje smekend maar de nep lag er dik bovenop. ‘Ja pappie?’

Vader begon te lachen en trok zijn dochters even tegen zich aan. ‘Goed, warme chocolade met slagroom. Wat kan het ons schelen. Kom op. Gaan we samen een list verzinnen om uit deze dramatische impasse te geraken.’

Hij speelde het spel feilloos mee. Haalde zijn schouders maar weer even op, probeerde de kou uit zijn verkleumde handen te blazen en besloot, ‘nou ja, als we er niet uit komen dan roepen we zoals altijd, de hulp van mamma in.’

Maar toen ze eindelijk thuis kwamen was hun moeder nergens te bekennen. ‘Zoals gewoonlijk,’ stelde Lise vast.

‘Mamma zei toch dat ze vandaag twee operaties had,’ zei Lotte. ‘Of heb je weer niet geluisterd. Ze zei het vanmorgen voor ze weg ging toch?’

Lise haalde haar schouders op. ‘Tuurlijk wel. Maar daarom mag ik het nog wel vervelend vinden dat ze er niet is. Pappa moet zo dadelijk ook gaan werken. Dan heeft mamma straks ook nog dienst met de kerst en zit pa tien uur per dag in zijn restaurant. Leuk hoor. Hoe was het vroeger ook alweer papsie, gezellig met de hele familie bij elkaar, kolen op het vuur en dan... en dan wat?’

Hun vader was even aangeslagen. Zijn gezicht betrok en hij maakte een hulpeloos gebaar.

‘Trek het je niet aan pappa, we proberen er toch nog wel een gezellige boel van te maken.’ probeerde Lotte.

Lise begreep dat ze te ver was gegaan. Ze liep naar haar vader en sloeg haar armen om hem heen. ‘Sorry pap, ik bedoelde het niet zo. Echt niet.’

Lotto sloot zich nu ook bij hen aan en zo stonden ze daar met zijn drieën dicht tegen elkaar aan gedrukt.

Vader aaide de meisjes even over hun haar. Hij dacht na en zei toen, ‘kinderen luister, ik heb iets moois bedacht. Maar daar moet ik eerst met jullie over moeder praten. Goed?’

‘Wat dan pa?’ Lise was weer te ongeduldig om rustig af te wachten, maar haar vader hield voet bij stuk. ‘Eerst je moeder erbij, en dan, als ze het goed vindt, mijn meesterplan op tafel. Eerder niet’. Hij klonk heel resoluut en Lise ging er niet meer op door. Ze kende haar vader en wist dat hij ook streng kon zijn. Niet zo vaak, maar als het moest was hij heel erg streng. En dan schrokken de meisjes. Terwijl hun moeder veel strenger was, maar daar waren ze aan gewend. Mamma’s wil was wet en wie straf verdiende kreeg die ook, terwijl pappa pas in het uiterste geval liet weten wie de baas was.

In zijn werk was hij een stuk minder tolerant. Daar was geen ruimte voor emoties of doekjes voor het bloeden. In zijn restaurant, dat als één van de beste in Amsterdam stond aangeschreven, mochten geen fouten worden gemaakt. Elke dag opnieuw moest er een topkwaliteit voor zijn gasten op tafel komen. Door hem zelf als eigenaar/chef kok en geholpen door een staf van ruim veertig medewerkers.

Voor zijn vrouw was het leven niet minder hard. Ze was een kundige gynaecologe, een duur woord voor vrouwenarts, waar de patiënten voor in de rij stonden. In principe werkte ze een aantal vaste uren in het ziekenhuis maar dat wilde nog wel eens uitlopen, zeker als ze moest opereren.

Met al dat werk voelden vader en moeder zich vaak schuldig omdat de tweeling daardoor soms aandacht te kort kwam. Waar mogelijk werd dat gemis gecompenseerd en het ontbrak de meisjes aan niets al was er van verwennerij geen sprake. Voor de ouders betekende dat vaak een soort van koorddansen want vooral Lise wilde wel eens gebruik maken van hun schuldgevoel. ‘Mijn computer is alweer één jaar oud pappa, dat ding is zó slow dat ik een heel boek kan uitlezen voor ik iets gedownload heb’.

Maar dan greep hun moeder in. ‘Dat komt goed uit kind want lezen is belangrijker dan een of ander spel of muziekprogramma binnen halen. Prima dat

ie slow is, dan lees je ten minste. Over een jaar kom je nog maar eens terug, dan zien we wel weer verder.’ Terwijl hun vader in zo’n geval al bijna in de winkel stond om het laatste en snelste type computer voor zijn dochter te kopen. En een computer voor de één betekende ook een computer voor de ander want gelijke monniken gelijke kappen. Dat was een gouden regel in huis. Een groot en statig huis binnen de Amsterdamse grachtengordel, met de luxe van aparte kamers voor de meisjes en uitzicht op een ruime en smaakvol beplante achtertuin.

Het gezin woonde hier nu al twaalf jaar. Daarvoor woonden ze een paar jaar op het eiland Aruba waar hun Arubaanse gekleurde moeder als beginnend arts en hun Nederlandse witte vader als chef-kok hadden gewerkt. En op dat kleine eiland in de tropen was de tweeling Lise en Lotte geboren. Maar dat wisten hun ouders nog niet tijdens de eerste maand van de zwangerschap. Ze hadden wel al namen bedacht. Jean jr. voor een jongen en Liselotte voor een meisje. Maar tot hun verbazing werd het een tweeling. Twee meisjes. De een licht gekleurd en de ander wat donkerder. Een mooie mix van de vader en moeder. De naam voor één meisje hadden ze al. Nu nog een naam voor de tweede. Het kostte al met al een week waarin honderden namen werden bedacht. Tot moeder opeens riep, ‘het Ei van Columbus schat. We delen de naam gewoon in tweeën. Lise en Lotte.’

Het liep al tegen tien en toen hun moeder eindelijk thuis kwam. Normaal zaten de meisjes niet op hete kolen. Maar deze avond hadden ze om de tien minuten naar de klok gekeken.

‘Ma mamma, kom nou thuis. Pa heeft iets moois bedacht, kom nou. En niet zo laat deze keer want anders slapen we al mamsie.’

Zo ging het achter elkaar door tot hun vader riep, ‘hou op, ik krijg het zweet op mijn rug van jullie.’ Maar dat mocht niet baten en toen hun moeder eindelijk binnen kwam stormden de meisjes op haar af. ‘Dag mamma, fijn je dat je er bent, kom binnen, ga zitten, moeten we je jas aanpakken, kopje thee zetten?’ Ondertussen werd ze gezoend en geknuffeld.

Hun moeder begreep er niets van ‘Hoho, wat krijg ik nou, ben ik wel in het goeie huis, ik heb nooit geweten dat ik zo werd gemist zeg.’

‘Nee mamsje, ik bedoel ja mams, maar pappa heeft een goed plan bedacht,’ riep Lise.

‘Iets moois, maar dat wil hij alleen zeggen als jij er bij bent, begrijp je?’, vulde Lotte aan.

Hun moeder keek even in de richting van haar man. ‘Ook goedenavond.’

‘Dag schat’. Hij liep naar zijn vrouw, gaf haar een zoen en trok haar tegen zich aan. ‘Laat je niet gek maken, niets aan de hand, gewoon een ideetje. We zullen wel zien of je het daar mee eens bent.’

‘Kom op dan maar op met je ideetje.’ Moeder zuchtte even, trok haar jas uit, legde die naast zich op de bank en ging zitten. ‘Zo, ik ben er klaar voor.’ Keek

naar haar man en vroeg, ‘kom je óók zitten of blijf je staan? Ik begrijp er niets meer van. Iedereen blijft om me heen staan.’ Ze maakte een ongeduldig gebaar. ‘Nee, hoor, wij zitten, wij zitten al,’ riep de tweeling in koor. Ze gedroegen zich als gedresseerde hondjes. Zo van “kijk ons eens braaf zijn.”

Vader haalde even diep adem. ‘Nou, vooruit dan maar. Maar ik stá liever als je het niet erg vindt. Nou, we weten allemaal dat jij en ik zowel met de kerst als Nieuwjaar aan het werk zijn. Dat komt helaas zo uit. Nou, ik loop daar al een tijdje mee rond in mijn hoofd omdat ik het vervelend vind voor die twee muizen daar.’ Hij wees even op de tweeling. ‘En ik weet, dat jij het ook vervelend vindt,’ Vader maakte een gebaar naar zijn vrouw, haalde nog eens diep adem en toen kwam het grote woord eruit. ‘Ik heb een paar dagen geleden contact gezocht met Machie en,’ hij keek even naar zijn kinderen, ‘Machie was onze ‘live in’ toen we op Aruba woonden. Dat hebben we jullie al eerder verteld trouwens, weet je nog?’

‘Ja Machie,’ riep Lise, ‘Machie was onze “live in” en dat is een mevrouw die bij ons in huis woonde.’

‘Nee tuttel, ik bedoel ja, maar ze woonde in een eigen kleine woning op ons terrein, niet bij ons binnen.’ verbeterde Lotte.

‘Whatever. Ze woonde bij ons, anders heette ze geen ‘live in’ snappie en ze kookte voor ons en paste op ons als pappa en mamma werkten. Ja toch ma?’

Moeder knikte. ‘Klopt. Maar wat is er met Machie, is alles goed met haar? We hebben al een paar jaar geen contact gehad. Daar schaam ik me wel een beetje voor want ze was echt een fantastische vrouw.’

Vader knikte. ‘Maak je geen zorgen, we hoeven ons nergens voor te schamen want we hebben haar tot op de dag van vandaag elke maand wat geld gestuurd. Maar daar gaat het nu niet om.’ Hij maakte een geruststellend gebaar. ‘Ja, het gaat heel goed met haar. Ze woont op zichzelf in een cunucuhuisje. Een typisch oud Arubaans huisje en ze is heel tevreden. Ze heeft pensioen en niets te klagen. Daar was ze heel duidelijk in.’

Het stelde moeder gerust. ‘Ze is dus niet terug gegaan naar Suriname?’

Verduidelijkte dan voor haar kinderen, ‘Machie kwam uit Suriname.’

‘Ja ja, Suriname.’ Lise werd ongeduldig. ‘Vertel nou verder pa!’

‘Ik kom er aan, rustig maar. Nou, vooruit dan.’ Hij nam even pauze en zei, ‘en Machie zou niets liever willen dan Lise en Lotte te zien.’

‘Op Aruba?’, vroeg de tweeling in koor.

‘Op Aruba!’, riep Moeder.

‘Op Aruba,’ bevestigde vader. ‘Kerst en Nieuwjaar op Aruba onder de veilige vleugels van Machie.’

Het bleef even doodstil in de kamer. Je kon een speld horen vallen. Toen brak de hel los. ‘Alleen naar Aruba?’, schreeuwde moeder. ‘Bedoel je, mijn kinderen alleen vliegen?’

De tweeling sprong op en begon een vreugdedans ‘Cool zeg, wij alleen naar Aruba,’ riep Lise.

‘Wij alleen vliegen. Joepie pappa, dat is vet. Wat een goed idee,’ vulde Lotte aan.

Hun moeder was verbijsterd en begon te stotteren. ‘Maar... maar... ze...ze zijn pas dertien,’

Lise knikte bevestigend. ‘Ja mam, maar je moet eigenlijk zeggen, ze zijn al bijna 14.’

Het werd een lange en verhitte discussie maar uiteindelijk legde moeder zich onder protest, toch bij het “dwaze plan” zoals ze het noemde, neer. ‘Het is dat ik Machie vertrouw en weet dat ze goed op jullie zal passen maar ik wil een paar dingen heel duidelijk maken. Jullie gaan nergens alleen naar toe, onthoud dat goed. Geen stap zonder Machie, zelfs naar de bioscoop gaat ze mee.’

‘Natuurlijk is dat goed, maar we zijn Amsterdamse meiden mamma, we komen niet uit een of ander achter gebleven dorpje,’ vond Lise.

‘En dan hebben we altijd elkaar nog, ik ben haar en zij is mijn chaperonne,’ vulde Lotte aan.

‘Oh ja, Jut past op Jul en Jul past op Jut, leer eerst maar op jezelf te passen.’

Moeder bleef het een ingewikkeld plan vinden maar ze begreep dat het voor de kinderen leuker was op Aruba dan in Amsterdam met een werkende vader en moeder tijdens de feestdagen.

‘En de vlucht. Heb je al gevraagd of er nog plaats is, want zover ik weet zitten de vliegtuigen overvol rond die tijd?’ Moeder keek haar man aan. Ze vroeg het op een zodanige manier waaruit bleek dat ze hoopte dat deze hindernis misschien niet genomen kon worden. Maar helaas, daar bleek vader ook een oplossing voor te hebben. Een hele dure weliswaar, maar het bleek geregeld. ‘Natuurlijk zaten alle vluchten vol. Er was alleen nog plaats in de Business class en ik heb zowel heen als terug in elk geval gereserveerd. Rij 1, A en B, mooier kan niet. Maar ja, dat kan ik altijd nog afzeggen,’ voegde hij er snel aan toe.

‘Je bent ook niet goed bij je hoofd. Dat kost ons een fortuin. Business voor deze twee melkmuilen. Heb je de loterij gewonnen soms?’

‘Lieverd, ik weet het, is een boel geld maar nu zitten ze lekker naast elkaar. Alle aandacht van de stewardess en niemand die ze lastig kan vallen. Daarbij kunnen ze ook nog lekker slapen in die ruime stoelen.’

‘Cool. En veel lekkerder eten dan achterin,’ wist Lise.

‘En geen dronken mensen en huilende kinderen mam. Weet je nog toen we met een charter naar Turkije gingen?’ Ook Lotte probeerde snel een steentje bij te dragen om de hoge vlieggkosten te verantwoorden.

In bed werd er nog heel wat na gepraat. Ze konden toch niet slapen. Lise was bij Lotte in bed gekropen. ‘Spannend joh, samen naar Aruba, helemaal alleen. Moeten we geen nieuwe bikini’s kopen?’

‘Goed idee girl, misschien hebben ze daar alleen maar bikini’s die uit de mode zijn,’ meende Lise. ‘Ik zie me al lopen.’

‘In een hobbezak,’ giechelde Lotte.

‘Ja, zoals je op die oude films ziet. Ik moet er niet aan denken.’

‘En snorkels,’ riep Lotte opeens.

‘Ja, voor onder water,’ vulde Lise aan. ‘Super joh, ik wil een gele bril.’

‘Waarom geel?’

‘Dan kunnen ze je beter zien uit de helikopter als je afdrijft en zo. Geel valt op en dan vinden ze je sneller.’

Lotte schrok en kwam even overeind uit haar kussen. ‘Maar ik wil niet wegdrijven, wat is er met jou aan de hand? Snorkelen doe je vlakbij mens, waar het veilig is, niet midden op zee.’

‘Nou goed dan, maar ik wil toch een gele.’

Lotte ging weer liggen. ‘Dan neem ik groen, geen mosgroen maar hard groen.’

‘Ja, ook gaaf, wat maakt het uit. Geel, groen, zolang ik maar veel vissen zie.’

‘Shit, ook haaien?, klonk het benepen.

‘Nee joh,’ riep Lise. ‘Heb je ooit gehoord dat iemand door een haai is aangevallen op Aruba. Daar zitten alleen maar tropische vissen, van die kleintjes. Ongevaarlijke kleine tropische visjes in alle kleuren van de regenboog.’

‘Oh,’ het klonk niet echt overtuigd. ‘Maar hoe weet je dat zo zeker?’

‘Heb ik op een film gezien, we hebben daar ook nog een werkstuk over gemaakt in de klas. Tropische vissen in het Caribische gebied en zo.’

‘Dat heb je me nooit verteld.’

‘Was niet belangrijk. Jij vertelt toch ook niet alles!’

‘Ik wel.’ Lotte kwam weer iets overeind en keek haar zusje aan. Ze was beledigd. ‘Natuurlijk vertel ik jou alles, je bent toch mijn zusje.’

‘Maar ik was het gewoon vergeten, was geen geheim kind. Maak je niet zo druk, we hebben wel andere dingen om ons druk over te maken.’

‘Zoals?’

‘Nou, eh, wat we meenemen aan kleren en zo. Een trui voor de avond.’

Lotte begon nu te gieren van de lach. ‘Een dikke trui? Hoe kom je daar bij. Het wordt nooit koud, ook ‘s avonds niet, wat een domme opmerking zeg.’

Nu was Lise beledigd. ‘Oh ja? En hoe weet jij dat dan zo goed?’

‘Kijk jij dan nooit naar de weerberichten? Oh sorry, nee, jij kijkt alleen maar naar die boaring soaps, dat was ik even vergeten. Nou kind, ik heb nog nooit een weerbericht gezien waarbij het op Aruba en al die landen daar, minder dan 30 graden was. Misschien een graadje verschil ‘s avonds maar daar blijft het bij.’

Lise haalde haar schouders op. ‘Dat zal ik dan morgen aan pappa vragen want ik geloof er niets van.’

‘Nooit van de Evenaar gehoord?’ Lotte genoot duidelijk van haar kennis en kon het niet laten, dit onder de neus van haar zus te wrijven.

‘Tuurlijk wel.’

‘Nou, dan moet je weten dat het in alle landen op en in de buurt van de Evenaar altijd warm is.’

‘So what?’

‘Dan moet je ook weten dat Aruba dicht bij de evenaar ligt, dus...?’

‘Wonen er ook nog Indianen zeker.’ Het klonk heel spottend.

‘Vast wel.’

‘Wat klets je nou toch.’

Lotte probeerde haar zus op stang te jagen want meestal was het anders om. Ze schraapte haar keel, maakte een lang en gierend geluid en een fladderend gebaar met haar handen. Probeerde daarna haar stem angstaanjagend te laten klinken en fluisterde, ‘heb je dan nog nooit over die boosaardige Indianen gehoord die nog in grotten leven? Daar is Aruba wereldberoemd door geworden.’

Lise kwam nu ook overeind, duidelijk in de war en angstig. ‘Kind wat ben jij vervelend. Hou op met die onzin, ik krijg de kriebels van je met je rare Indianen. Zullen we nou maar gewoon door gaan met een lijst te maken wat we allemaal meenemen.’

‘Goed idee, beginnen we met oordopjes voor mij om jouw huilen niet te horen als je door de Indianen wordt afgevoerd naar die duistere grotten om daar te worden geofferd aan de boze geesten,’ zei Lotte.

‘Hou op,’ gilde Lise en sloeg boos met haar hand op het dekbed.

Keek toen haar zus met fonkelende ogen aan en zei, ‘Be careful what you wish for, girl.’

In de slaapkamer van hun ouders was het ook nog lange tijd onrustig.

‘Ik weet het niet Jean, helemaal naar de andere kant van de wereld. Het zijn nog kinderen. Herinner je je al dat ongedierte nog? Duizendpoten, schorpioenen, muggen, ja die muskieten je weet wat dat kan betekenen! Dengue, dat is knokkelkoorts en daar kan je een hoop last van hebben en heel ziek van worden’.

‘Ja schat, zo kan ie wel weer. Hebben wij daar ooit last van gehad? Ik ben suf gestoken door die muggen maar ik kreeg alleen maar bulten die een beetje jeukten.’

Maar moeder was nog niet klaar. ‘En slangen, wist je wel dat er een slangenplaag heerst. Het barst er van de Boa’s. Sommige zijn wel twee meter lang. Die kunnen een baby opeten.’

‘Ja, Maar de kinderen zijn geen baby’s meer en Machie zorgt wel dat ze uit de buurt blijven’.

‘Ah, en vergeet de ratelslangen niet, weet je nog, die ratelslang, die we op de weg zagen liggen toen we naar de noordkust reden, trillend staartje omhoog en die felle oogjes?’

‘Er is bij mijn weten nog nooit iemand dood gegaan door een slangenbeet op Aruba. Het is duizend keer gevaarlijker om hier in Amsterdam de weg over te

steken.’ Vader zuchtte even. ‘Nou ja, als je het ècht te eng vindt dan moeten we het maar afzeggen.’

‘Ja ja, dan ben ik de gebeten hond. Wat een wereld’.

Lise en Lotte waren een eeneiige tweeling. Ze leken dan ook sprekend op elkaar. Allebei brildragend, donker haar, wipneus en felblauwe ogen. Ze verschilden alleen een beetje in kleur en dat maakte ze heel apart.

Qua karakter zaten ze ook op één lijn, al probeerde Lise vaak haantje de voorste te spelen maar dat lukte alleen als Lotte dit toeliet.

Ze zaten in de brugklas van het V.W.O. En omdat het voor een tweeling beter was op school gescheiden te zijn, allebei in een andere brugklas. Waar ze hoge cijfers scoorden. Dat leverde wel eens jaloeerse klasgenoten op. Nerd en Vieroog waren opmerkingen die ze allang gewend waren, want ook op de lagere school werden ze daar vaak voor uitgemaakt. Maar hun moeder had ze altijd voorgehouden dat ze Nerd niet als een scheldwoord moesten zien. Het betekende gewoon dat ze slim en plichtsgetrouw waren en daardoor tot de beste van hun klas behoorden. En wat die bril betrof, ach, als ze achttien jaar waren lagen de contactlenzen voor het oprapen, hield vader ze voor. Dus was dat verder ook niet van belang.

De meisjes waren echte computer freaks. Toch mochten ze zich van hun ouders niet aanmelden bij sites waar ze hun persoonlijke gegevens moesten vermelden. Chatten was alleen toegestaan met een kleine groep vrienden en vriendinnen. Moeder was daar heel beslist in. ‘We nemen geen enkel risico want deze wereld zit vol met gestoorde mensen die via het chatten in contact proberen te komen met jonge kinderen.’

Die beperking gold ook voor sms-en. Alleen met bekenden. En onbekenden nóóit accepteren en ook nóóit antwoorden.

De meiden hadden daar geen moeite mee. En ook geen enkele behoefte aan. Er waren genoeg mogelijkheden om muziek en spellen te downloaden op hun computer en verder konden ze maandelijks rekenen op een nieuw spel voor hun Nintendo DS.

Om hun ontspanning compleet te maken hadden ze allebei een eigen televisie op hun kamer. Daar mochten ze, als ze hun huiswerk hadden gemaakt, één uur per dag naar kijken. Hierbij verschilde de tweeling van smaak want Lotte hield van romantische soaps in het Nederlands, terwijl Lise naar Engelstalige programma’s keek. Daarom mixte ze ook graag Engelse woorden door haar gebabel en probeerde zelfs gedichten in het Engels te schrijven waar ze overigens heel talentvol in was.

In het sportieve leven van de tweeling zat echter weinig lijn. Ze hadden zo'n beetje alle sporten gehad. Van hockey tot basketbal, van tennis tot voetbal en van turnen tot atletiek. Ze vonden veel leuk, maar niet te lang. Zwemmen hielden ze nog het langste vol maar toen ze de diploma's A tot en met F hadden gehaald hielden ze het verder voor gezien.

'Te veel chloor in het bad,' vond Lise.

'Te veel kinderen die in het water pissen,' stelde Lotte.

Waarmee het clubzwemmen in twee zinnen verleden tijd was geworden.

Al met al waren Lise en Lotte twee leuke Amsterdamse meiden. Iets te wijs voor hun leeftijd en iets teveel gevoel voor drama. Vooral Lotte en die had dan ook van haar zus de bijnaam "drama queen" gekregen.

Voor hun ouders was het hard werken geblazen, maar ze kregen loon naar werken. Het restaurant van vader zat elke avond vol. Helaas moest hij ook op de enige dag dat het restaurant gesloten was, in de zaak zijn. Dan ging hij de voorraad wijn controleren en tellen of er net zoveel flessen waren verkocht als er waren op geschreven. Het was al eerder gebeurd dat hij een paar flessen tekort kwam. Dure flessen van een paar honderd euro per stuk. Hoe kon dat gebeuren? Had zijn personeel vergeten de flessen op te schrijven of waren ze gestolen? De volgende dag riep hij dan al zijn mensen bij elkaar en zei, 'we missen zeven flessen wijn. Vier rood en drie wit. Totale verkoop zeshonderdnegentig euro. Dit mag niet gebeuren en als dit zo doorgaat trek ik dat geld van jullie salaris af.' Daarna ging het weer een half jaar goed. En begon het opnieuw. Meestal met een of twee flessen, maar omdat vader direct ingreep, bleef de schade beperkt. Hij was een strenge maar goede baas en als er veel geld werd verdiend kregen zijn mensen ook iets extra's.

Maar ja, hij was te weinig thuis en kon daardoor zijn kinderen niet de aandacht geven die hij zo graag wilde. Daarom had ze plechtig beloofd, 'nog een jaar of twee, dan verkoop ik de zaak en word huisvader. Eerlijk is eerlijk.'

Moeder had nog meer jaren voor de boeg. Haar studie was lang en zwaar geweest en ze begon steeds meer ervaring te krijgen als vrouwenarts.

Soms kwam ze thuis en zakte uitgeput op de bank. 'Wat een klote dag, die baarmoeder zat zo vast als een huis. Veel hakken en breken, maar het is weer gelukt. De patiënt kan tevreden zijn, dus ik ook.'

Eigenlijk zou ze heel graag nog een kindje erbij hebben. Ze was nu al zesendertig, best nog wel jong maar ze vond toch dat een nieuwe baby er moest zijn voor ze veertig jaar zou worden. Daarom had ze tegen haar man gezegd, 'als jij binnen twee jaar ophoudt met werken dan houd ik over een jaar op met de pil, komt precies goed uit. Ben ik achtendertig dus ga maar alvast oefenen om poepluiers te verschonen.'

Vader deed dan net of hij dit vreselijk vond. 'En als het weer een tweeling wordt? Ik herinner me Lise en Lotte nog, goeiedag, met wat ze per dag uitpoepten kon ik een hele kamer behangen.'

‘Nou, je hebt de ervaring al, dus maak je er maar klaar voor, vanaf volgend jaar is er werk aan de winkel voor je. Elke nacht moet je dan aan de bak, moe of niet moe, gezellig samen een nieuw kindje maken.’

Toen dit ook in de hele familiekring werd besproken juichten Lise en Lotte en klaptten in hun handen. ‘Maar dan wel een broertje graag,’ vond Lotte.

‘Ja mamma, dat moet jij toch kunnen regelen, daar ben je dokter voor,’ stelde Lise.

‘Hoho,’ hield moeder de boot af, ‘ik kan nog wel kindjes maken hoop ik en ik kan ze er heel goed uit halen, maar ik kan er geen piemel aanplakken als die niet in het pakket zit.’

‘Maar ik heb gelezen,’ wijsneusde Lise, ‘dat de persoon die het meest hot is bepaalt of het een jongen of meisje wordt. Is de vrouw hot dan wordt het een jongen. Is de man hot dan wordt het een meisje.’

Moeder begon te lachen en wees op vader. ‘Als dat waar is dan zit daar de hotte persoon, want die leverde twee meisjes af.’

‘Ai nee,’ riep Lise. ‘Dan moet je maar zorgen dat jij hotter wordt mam. Veel slagroom eten en pappa op dieet.’

‘Wat maakt dat uit kind,’ vond Lotte, ‘jongen of meisje, als pappa nou eenmaal zo hot is dan maar weer één of twee meisje.’

Pappa lachte en keek naar zijn vrouw, ‘ik heb nooit geweten dat ik zo hot was en jij met een seksmaniak was getrouwd.’

Mamma speelde het spelletje mee. ‘Maar weet je wat zo jammer is lieverd, ik heb daar ook nooit iets van gemerkt en ik zou het toch moeten weten dat ik een wilde tijger in bed had.’

‘Mamma en pappa hou op. Zo lijkt het er op, dat het maar een dooie boel is in dat bed bij jullie,’ zei Lotte.

Maar Lise schudde haar hoofd. ‘Valt wel mee zus, ik hoor ze best wel eens kraaien en kreunen. Toen ik het de eerste keer hoorde, dacht ik dat één van de twee ziek was en toen ben ik stiekem gaan kijken’. Ze lachte even en genoot zichtbaar, want ze merkte dat alle aandacht op haar gericht was. ‘Nou toen ik keek dacht ik eerst nog, hemeltje lief, mamma heeft een hartaanval gehad en pappa past mond op mond beademing toe, maar mamma werd opeens beter, want ze veranderde van plek en nu ging mamma boven op pappa zitten en begon zei met mond op mond beademing en toen begonnen ze..’

‘Hou op,’ onderbrak moeder, ‘viespeuk, gluurder, zoiets heet liefdesspel en dat is privé.’

‘Ja, bah, en zo iemand durft zich mijn zusje te noemen.’ Lotte schudde afkeurend haar hoofd, keek Lise diep in de ogen en zei beschuldigend, ‘en het ergste vind ik nog, dat je mij niet wakker hebt gemaakt om ook te kunnen kijken.’

Na een onrustige nacht stond de tweeling al vroeg aan het bed van hun ouders. Ze wilden de lijst bespreken die ze hadden opgesteld. Allemaal spullen om mee te nemen naar Aruba.

‘Ai kids, kan het niet even wachten? Het is nog nacht.’

‘Nee pappa, het is half negen. Wij waren al om zes uur wakker, we moeten de lijst doornemen anders redden we het niet op tijd.’

‘Jullie gaan pas over twee dagen,’ probeerde moeder slaperig.

‘Precies, en we hebben een lijst vol.’ Lotte hield het schrift omhoog en bladerde door de volle pagina’s.

‘Oké,’ zuchtte vader, ‘kom er maar bij,’ en maakte ruimte zodat ze allebei in het midden van het bed konden zitten.

‘Kijk’, begon Lise, ‘laten we eerst de meest belangrijke zaken doornemen.’

‘Het eten,’ vulde Lotte aan.

‘Ja, eh, hier ja, hagelslag,’ begon Lise.

‘Hagelslag?, dat hebben ze daar ook. Zoveel je maar wilt.’

‘Oh, nou, muisjes dan.’

‘Ook’. Moeder draaide van hen af en sloot haar ogen.

‘Aardbeien.’

‘Ook.’

‘Kersenjam.’

‘Ook.’ Moeders stem klonk al zachter, ze sliep bijna.

‘Gewone kersen.’

‘Ook,’ het was nu vader die antwoord gaf.

‘Bonbons.’

‘Ook.’

‘Appelen en peren’

‘Ook.’

‘Chips.’

‘Ook.’

‘Jam.’

‘Ook.’

‘Chocoladerepen.’

‘Ook.’

‘Waterijs.’

‘Ook’.

‘Patat dan?’

‘Ook.’

‘Appelsap?’

‘Ook.’

‘Poffertjes?’

‘Jaha ook.’ Vaders stem klonk nu ook zachter.

Lise zuchtte, ‘hebben ze daar dan echt alles?’

‘Alles ja, waar denk je dat je naar toe gaat. Een ontwikkelingslandje? Het enige wat we moeten gaan kopen zijn hele lichte zomerkleren. Die hebben ze daar ook wel maar misschien ietsjes moderner hier.’

Lotte gooide haar schrift op het dekbed. ‘Hebben we de halve nacht voor niets zitten bedenken.’

Lise stak nu haar vinger op. ‘Nee, we hebben maandverband vergeten.’

Moeder kwam nu met een schok overeind. ‘Maandverband. Wie is er ongesteld dan?’

Ook vader keek geschrokken.

De meisjes begonnen te lachen. Lotte aaide haar moeder even over haar gezicht. ‘Niemand mam, maar stel je voor dat we het daar voor het eerst worden’.

Dat was in elk geval een hele opluchting voor hun ouders.

‘Ja doe. Dan koop je die maar op Aruba.’ Moeder ging weer liggen.

‘Heel goed,’ zei vader, ‘daar hebben ze nog van die grote lappen en het voelt aan als schuurpapier, let maar op als je daar bent. Je kunt een ongestelde vrouw meteen herkennen. Die loopt altijd wijdbeens vanwege de pijn.’

Nu schrok de tweeling.

‘Echt waar?’, riep Lotte.

‘Nee toch!’, schreeuwde Lise.

Vader begon te lachen en draaide nu ook van ze weg.

‘Ach, maak je maar niet druk. Ze hebben daar ook tampons maar die komen uit China. Ja, het kan gebeuren dat ze door de hitte wel eens ontploffen. Maar wie daar op let is een kniesoor en niet geschikt voor de tropen.’

De tweeling merkte dat ze belazerd werden en kropen van het bed af.

‘Kom op zus,’ zei Lise, ‘hier worden we ook niets wijzer van.’

‘Nee, laat ze maar weer verder slapen die twee.’

‘Denk je dat ze nog gaan seksen?’

‘Die?’ Lotte wees naar ouders. ‘Kijk ze liggen. Ik kan daar niets hots aan ontdekken, jij?’

Lise keek even, maakte een afkeurend gebaar en rijmde,

‘The man said I’m hot, the wife said why not, but fell asleep on the spot.’

Gierend van de lach verliet de tweeling de slaapkamer van hun ouders.

De vrije dag van moeder werd gebruikt om inkopen te doen. Korte broeken, leuke badpakken, bikini’s, topjes, katoenen bloesjes, hoedjes voor de zon, twee stevige koffers, hun eigen merk tandpasta en shampoo, zonnebrandolie met factor vijftig om mee te beginnen, een paar van vijfentwintig en tien.

‘Goed insmeren,’ zei moeder, ‘en niet denken, “ik verbrand niet”, want dan heb je het mis en is de rest van je vakantie naar de knoppen. Dan loop je met een knalrood lichaam waar de vellen vanaf vallen. Geloof me nou, ik heb heel wat mensen bij de Eerste Hulp gehad op Aruba die er ernstig aan toe waren. Gewoon goed insmeren dus, hoedje op en de eerste dagen niet meer dan een uurtje in de zon. Daarna langzaam opvoeren.’

Vader gebruikte de dag om de telefoons van de meisjes geschikt te laten maken om te bellen vanuit Aruba en om gebeld te kunnen worden. Op die manier was iedereen dag en nacht bereikbaar.

Daarna ging hij de vliegtickets halen bij de KLM. Normaal zou hij dat via internet hebben gedaan maar hij wilde duidelijke afspraken maken hoe het zou gaan op Schiphol en Aruba. Er werd hem verzekerd, dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en dat ze werden opgevangen door een grondstewardess, die de meisjes tot in het vliegtuig zou begeleiden.

Op Aruba moesten ze gewoon blijven zitten, dan kwam daar ook iemand om ze te halen en af te leveren bij Machie.

Het probleem dat Machie herkenbaar moest zijn had de vader telefonisch met haar besproken. Machie zou gewoon een groot bord maken met daarop geschreven, Lise en Lotte. Ze zou een geel gebloemde jurk dragen met op haar hoofd een strohoed. En ze zou samen met haar dochter komen.

Toen Machie nog als 'live in' bij hen werkte, was die dochter in Suriname achter gebleven. Dat gebeurde vaker met 'live in' vrouwen, die naar Aruba kwamen om geld te verdienen. Een deel van dat geld stuurden ze dan elke maand naar Suriname, Colombia of ander land, waar ze vandaan kwamen.

Nadat Machie op zichzelf was gaan wonen kwam haar dochter, samen met man en twee kinderen, ook naar Aruba. De eerste tijd woonden ze bij Machie, maar nu hadden ze ook een eigen huis, niet ver bij Machie vandaan.

Aruba, Machie, het spookte allemaal door het hoofd van vader heen. Het was allemaal weer zolang geleden. Maar hij had er hele goede herinneringen aan. En hij gunde zijn dochters ook iets van dat tropische geluk te mogen meemaken.

Als laatste ging hun hij nu nog naar de bank en wisselde daar euro's in voor dollars. Daarmee kon op Aruba net zo makkelijk worden betaald als met de Arubaanse gulden. Een groot deel van de dollars ging in een enveloppe voor Machie. Dan waren er nog twee envelopjes met geld voor de meisjes. Genoeg om twee weken van rond te komen en mocht het nodig zijn, dan had de tweeling ook nog een eigen ATM kaart om geld te pinnen.

'Meer weet ik ook niet bedenken,' zei vader tegen zichzelf toen hij alles had geregeld. 'Voor de rest, op hoop van zegen dan maar.'

De dag van hun vertrek had moeder haar dienst geruild met een collega, zodat ze de ochtend vrij was om Lise en Lotte weg te kunnen brengen naar Schiphol. Vader liet die dag de lunch in zijn restaurant over aan zijn manager. Zo was de hele familie compleet en stonden ze met z'n viertjes trillend van de zenuwen bij de balie.